

Z historie českého stolního tenisu – 10. Díl

Premiéra evropského šampionátu

Na začátku března 1958 se v Budapešti konalo premiérové mistrovství Evropy. I bez zraněného Ivana Andreadise se na něm československá výprava dočkala hned několika medailí. Zabodovala obě družstva. Tým mužů ve složení Viliam Polakovič, Václav Tereba, Ladislav Štípek a Ludvík Vyhnanovský vyhrál svoji kvalifikační skupinu a postoupil do finále. V něm prohrál 3:5 s domácím Maďarskem. Velikou radost udělalo fanouškům družstvo žen ve složení Eva Kroupová, Libuše Grafková a Emília Harvanová-Butzová, které skončilo ve skupině druhé za Rumunskem, a to znamenalo bronz.

V soutěžích jednotlivců se nejlépe vedlo Ludvíku Vyhnanovskému. V singlu vedl v semifinále proti domácímu Gyetvaiovi v rozhodujícím pátém setu 19:13 a 20:17. Prohrál 21:23 a vybojoval bronzovou medaili. Z Budapešti si však přece jen nakonec odvezl zlato, když společně s Ladislavem Štípkem ve čtyřhře mužů postoupili až do finále a v něm porazili rumunský pár Reiter – Bottner 3:0. Šampionát ovládli suverénním způsobem Maďaři, kteří vybojovali čtyři zlaté medaile.

Domácímu žebříčku mužů už vévodil Ludvík Vyhnanovský před Ladislavem Štípkem a Václavem Terebou. Velezkušený Ivan Andreadis byl nezařazený, ovšem ve svých třiatřiceti letech se stále cítil ve formě. Dopltil ovšem na standardizaci pátky, která fakticky zrušila hru houbou. Mistrovství republiky na začátku února 1959 tuto skutečnost potvrdilo. Naplno se projevil nástup mladé generace. Vyhrál sice už třicátník Ludvík Vyhnanovský, ale účast ještě nešestnáctiletého Viliama Polakoviče ve finále či postup stejně starého Vladimíra Mika do čtvrtfinále byly jasnými signály. Dvuhra žen naopak dopadla podle očekávání. Eva Kroupová porazila ve finále Libuši Grafkovou 3:0.

Standardizace pátky

Před zahájením světového šampionátu v Dortmundu v roce 1959 byla vyřešena otázka houbových potahů. Jednání byla zdoluhavá, ovšem nakonec uspěl návrh československých diplomatů. Základní pravidla zněla: pátky musí být dřevěné a povrch nesmí být vyšší než 4 mm po obou stranách. Povoleny tak byly pouze tři druhy povrchu raket. Tvrdá vroubkovaná guma silná nejvýše 2 mm, houbová guma potažená vroubkovanou gumou s vroubkou navrch (tzv. sendvič) nebo dovnitř (tzv. soft.). Čistě houbový povrch byl tedy zakázán.

Na březnovém šampionátu startovalo téměř 500 hráčů a hráček ze 47 zemí světa. Zcela jednoznačně ho ovládli reprezentanti Japonska, kteří vybojovali šest ze sedmi titulů. Neuspěli pouze ve dvuhře mužů, kde naopak premiérové zlato pro Čínu vybojoval jedenadvacetiletý Jung Kuo-tuan. Jedinou medaili pro československou výpravu zajistila dvojice Ludvík Vyhnanovský – Ladislav Štípek. Ve čtyřhře je ve finále čekali Japonci Ichiro Ogimura a Teruo Mukarami. Češi vedli 2:0 na sety, ovšem ani tento slibný náskok nedokázali přetavit ve zlato. Prohráli 2:3 a skončili druzí.

Po šampionátu se nejlepší světoví hráči střetli tradičně na mezinárodních šampionátech Anglie a Francie. Až v Paříži se povedla páru Vyhnanovský – Štípek odvěta za finále v Dortmundu a porazili japonské mistry světa 3:2. Štípek, Vyhnanovský, Polakovič, Kroupová a Grafková pak byli pozváni na jaře 1959 do Čínské lidové republiky. Sehráli několik přátelských utkání a většinu z nich prohráli. Na vlastní oči se tak mohli přesvědčit, jak obrovský výkonnostní skok čínští stolní tenisté udělali.

Dar od Pánaboha

Devět titulů mistra světa postavilo Ivana Andreadise natrvalo do nejpřednější řady nejlepších stolních tenistů historie. V celkovém počtu medailí ze světových šampionátů (27) ho překonali pouze Victor Barna a Bohumil Váňa. Andreadis byl vyhlášený technik, neexistoval prakticky úder, který by neměl ve svém repertoáru.

Vyrůstal v pražském Karlíně, kde byla hlavní zábavou malých chlapců fotbalová meruna. Osmiletého Ivana však maminka přivedla do pingpongového klubu IMCA Na Poříčí, aby zkontrolovala jeho přebytečnou energii. Nebyla to sice láska na první pohled, protože vytáhlý mladík měl stále raději kopanou, košíkovou a tenis. Nakonec si ale stolní tenis oblíbil a v deseti letech už byl nejlepší v klubu. Nebylo divu, že nešel pozornosti Vendelína Veselého, který po pražských hernách neúnavně hledal nové talenty pro pražskou Spartu. Když mu bylo třináct, poprvé reprezentoval Československo na turnaji ve Vídni. V patnácti stihl ještě před válkou v roce 1939 vyhrát mistrovství republiky. A o sedm let později na to navázal prvním poválečným titulem.

Na mistrovství světa si zahrál poprvé v roce 1947 v Paříži a společně se spoluhráči se mohl radovat ze zlata v družstvech. Až do roku 1951 se ze světových šampionátů vracel vždy jako mistr světa. Buď jako člen družstva (celkem 4x), nebo ve čtyřhře (5x). Nejcennější titul ze dvouhry v jeho úctyhodné sbírce schází. Byl přitom šestkrát v semifinále a dvakrát ve finále. *„Velikou smůlu jsem měl ve Vídni 1951. Už před finálovým duelem jsem byl nachlazený a bral jsem prášky, ale do finálového dne jsem se probudil zpocený a třásla se mnou horečka. Byla to angína. Vzdal jsem zápas v mixu a zůstal ležet na hotelu. Do večera teplota trochu klesla a nastoupil jsem proti Angličanu Johnnymu Leachovi. Vyhrál jsem první set, ve druhém a třetím jsem vždy vedl, ale prohrál. Ruka sloužila, ale nohy neposlouchaly. Johnny vyhrál i čtvrtý set a já skončil stříbrný. Před tímto finále jsem s ním hrál desetkrát a pokaždé vyhrál. Pojedenácté už ne,“* vzpomínal po letech na moment, kdy byl titulu ve dvouhře nejbliže.

S reprezentační kariérou se rozloučil v roce 1963 v Praze. Byl aktuálním mistrem republiky, ale věděl, že roky zastavit nejdou. V padesátých letech se naučil hrát houbou, zvládl i revoluční úder topspin a po skončení kariéry přeskočil na dráhu novináře v deníku Československý sport. Stal se prvním předsedou české sekce Swaythling Clubu International, založeného v roce 1967. Byl to nepřekonatelný technik a druhý neúspěšnější hráč československé historie.

